

To smukke Viser.

Kjærligheds-Viser.

En Viser jeg vil sjunge,
Den handler om min lille Ven;
Den Ven den er bortfaren,
Han kommer snart igjen.
∴ Han kommer, han kommer
Vel til dig igjen.
Som er saa rød om Kinderne,
Du er den deiligste. ∴

V. box 24:716

Pappa bliver vistnok vred
Om jeg til lille Bennen gaar,
Men han har gjort det samme
I sine Ungdomsaar;
∴ Men ligevel saa ganger
Jeg til Bennen min
Naar Aftensolen sænker sig
Paa Himmelen den blaa. ∴

Mamma bliver vistnok vred
Om jeg bortgifter mig iaar,
Men drøier jeg lidt længer
En anden Ven jeg saar.
∴ Jeg drøier, jeg drøie
Vistnok kan et Aar,
For jeg er bare 20 Aar,
Det fyldte jeg igaar. ∴

Hvor godt det er at vandre,
Alt ta' sin lille Ven i Haand,
Alt ud at spadserere
I den grønne Lund,
∴ Hvor Fuglene, hvor Fuglene
I Skovene de synge
Om Forlovede —
En deilig Frydefang. ∴

Skibet ligger færdigt
Dg Lods'en den er alt ombord,
Dg bare Vinden frister
Saa er det blot et Ord
∴ Hvor Seilene, hvor Seilene
Opheises skal
Dg siden ta'r vi Nor i Hand,
Det gjør vor Lømmemand. ∴

Om Rogen vil ha'e vide
Hvem Visen digtet har,
Saa er det en Sofarende,
Fra Smaaland han var.
∴ Fra Smaaland, fra Smaaland,
Seent om Kvællerne
Spadserende med Mamsjellerne, —
Vi skalde gaa paa Val. ∴

Den tapre Løitnant Lund.

En Sang jeg vil fremsøre om tapre Løitnant Lund,
Som blev til Stockholm sendt for at hente Lovens Grund
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind i Stockholm gik,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saa mit Nit
Dg spurgte om mit Navn;
Nu var Baronlins Datter og var af Adelsstand.

Jeg svared' hende venlig, mit Navn du vide maa:
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaa,
Mit Navn er Løitnant Lund,
Det bringes udi Norge af alle Folkes Mund.

Jeg beder dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme, men er paa Nordlands-Mo,
Dg erercerer der.
Nu han desværre for mig meget sygelig er".

Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud fin,
„Jeg haver ikke Tider, jeg skal for Kongen ind,
Dg tale med ham saa
Om mine Expressbreve, hvordan det mig vil gaa".

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaa;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa
Dg spurgte om mit Navn.
„Løitnant Lund jeg heder, og er fra Norges Land".

Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om du dem vil besøge alt ved et Middagsmaal:
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bo i Sverigs Land."

Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
Dg Mandsbefølgelser de saa saare sjelden faar,
Saa hilsk saa venlig ind,
Jeg skal dem vist besøge alt om en soie Tid.

Da Klokken tolv var slagen, jeg gik i Gaarden ind,
Der mødte mig en Ræde af smukke Jomfruer fin,
I-g hilfed' alle dem,
Nu skal de blive besøgte udaf norske Mænd.

Den skønne Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt udi sit Pallads,
Hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Lige, som de beredet har.

Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøied' dem;
Nu stunder det til Aften, nu maa jeg reise hjem,
Alt til det store Slot,
Jeg takker skønne Jomfru for alt beviste Godt".

Saa svared Jomfru Clara: „hør du fra Norges Land,
Er du saa stolt tilmode, og er af ringe Stand.
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal faa".

Jeg hørte om den Tale, alt om min unge Stand;
Jeg fattig er men ærlig, hvorhen jeg gaar i Land;
Men svenste Skøger ei
Saa snarlig mig skal narre, nu reiser jeg min Ve".

Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var
Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsked ta'r;
Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

En halv Mil ud fra Staden der mødte mig en Vagt,
Som ulstnok var udsendt ifra det Truepat,
For jeg besøgte dem,
Dg skød Kuglen i Armen, saa Sablen den nedfaldt.

Den ene hug med Sabel alt paa min venstre Arm,
Den anden slog med Klingen, hvorover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat
Dg skød Kuglen i Armen, saa Sablen den uedfaldt.

Saa drog jeg ud min Sabel, og mandig med den slog,
Bed en besværlig Fægtten jeg dem paa Flugten jog,
Dg siden reise jeg
Saa sorgsuld tilmode, en lang besværlig Ve.

Det om Høsten atten hundrede segten var
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har.
Det jeg erindre maa
Saa længe som jeg lever, en Krøbling jeg maa gaa.